

Ju lutem mos qeshni!

BIBLIOTEKA
SHTETIT

BJH-7
T 95

SADIK TROÇI

814-2
T 93

SADIK TROÇI

Ju lutem, mos qeshni!

tregime humoristike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KUR NUK KE NUHATJE, MOS MERR ZOTIME

Ishte një pasdreke. Unë kthehesha nga stadiumi. Për shkak të fitores së skuadrës sime, kisha hedhur krahëve xhaketën që ishte ca e grisur dhe më vinte zor ta vishja. E pata hedhur dhe e gjeta vetëm kur mbaroi loja. Por edhe pse e gjeta, sa para bën, bashkë me lojën edhe xhaketa kishte mbaruar. Më mirë të mos e kisha gjetur fare se sa e gjeta në atë gjendje. Tifozat e kishin copëtuar sikur ta kishin ngrënë me dhëmbë.

Te shkallët e apartamentit gjeta Eftiminë, njerën nga anëtarët e kryesisë së frontit në lagje.

— Mirë mbrëma, Velo! — Më përshëndeti ajo.

— Mirë mbrëma! — Ju përgjigja unë shumë serioz por i gëzuar.

— Po kthehesh nga sporti ë?

— Ja, siç e sheh, po pse më pyet?

— Se nuk të gjejmë në shtëpi ditët e diela.

— E përse më kërkuat?

— Oj, pse të kërkuam? Pse pyetje është kjo?

Po në punët shoqërore, po në punën vullnetare, po në problemet e frontit kush duhet të vijë? Mos ja ke lënë gruas të gjitha problemet? Të paktën në pu-

nën vullnetare të vije vetë ose së fundi të dy, po jo vetëm gruaja.

— Ehu ha! Moj shoqja... (nuk ja mbaja mend emrin) moj shoqja e kryesisë. Pse, a pak e keni gruan në punët shoqërore, që më kërkoni edhe mua? Ju na keni ngrënë veshët me emancipimin. Ja u emancipuat, i morët të gjitha frenat në dorë. Tani çfarë doni?

— Oj, oj, oj! — Psherëtiu ajo. — Sikur të gjithë burrat njëlloj janë. Të tërë njëlloj flasin. — Shtoi pas pak. Tundi kokën ca dhe më foli:

— Rina jote ka vënë treqind e pesëdhjetë tulla në skelat e ustallarëve deri tani, kurse ti...

— Hahahah! — Qesha me të madhe, ndofta edhe pa dashje.

— Pse qesh? Ja ta thotë Eftimia, se kështu ju burrat nuk po... — Ma ktheu ajo duke më treguar edhe emrin.

— Qesh se gruaja ime — ja ktheva unë — paska ngjitur vetëm treqind e pesëdhjetë tulla në skelat e muratorëve, po a e di sa jam lodhur unë?

— Pse, çfarë ke bërë ti që je lodhur?

— Kam mbajtur tremijë e pesëqind burra në krahë për dy orë rrjesht atje në stadium.

Ndofta do ta kishim zgjatur edhe më fjalën me Eftiminë, por erdhi Rina.

— Hë more Velo! Shyqyr që paske ardhur! Po vetë erdhe shëndoshë? Pa xhaketa, ëhë, na e paska marrë të keqen!

— E po fitorja, moj Rina, fitorja i ka këto.

— Nejse. Nuk më duhet shumë të di se ku e grise, por tani zgjidh: a do të ngjitesh në pallat të shikosh e të rregullosh gjellën e darkës, apo do të shkosh të hedhësh tulla në skela?

— Te cili pallat jeni? — Pyeta unë.

— Tek ai pallati me tulla të bardha, atje në fund të lagjes.

— Ca larg i uruari. Më mirë po ngjitem në apartament e po...

— Atëhere shiko gjellën, fërgoje dhe hidhi salcën, hidhi gjethe dafine dhe, kur ta shohësh se është pjekur mirë mishi, hiqe nga zjarri. E bën dot këtë?

— Si jo, moj Rina, po...

— Çfarë? — Pyeti Rina ca e habitur.

— Zjarrin e ke ndezur?

— Po. Por shikoje ndonjëherë se mund të shuhet.

— Mos u bëj merak fare për këtë.

— Atëhere mirë të gjetsha! — Foli Rina dhe së bashku me Eftiminë u nisën për në pallatin ku bëhej puna vullnetare.

— Mirë ardhsh, e dashur, kujdes e mos u vono shumë, se unë as drekë nuk kam ngrënë dhe nuk kam për të ngrënë derisa të kthehesh edhe ti.

Ato tundën duart dhe u larguan.

Kur hyra në shtëpi, të parën punë që fillova të bëja ishte zbatimi i porosive të Rinës.

Kontrollova furrën ku ndodhej tava me mish e patate. Asaj pothuajse i kishte ardhur koha që unë t'i hidhja salcën dhe gjethet e dafinës (sipas mendimit tim). Pasi e fërgova ca salcën, ja hodha tavës dhe e vura përsëri në furrë. Pastaj shkova te rafti i bufesë.

E hapa, por sesi shtanga në vend. Nëpër të dhjeta qeskat e politilenit kishte gjithfarë llojë bimësh e gjethesh aromatike.

Po cila prej tyre duhet të ishte gjethja e dafinës?

U mendova ca. I shikova me vërejtje, i nuhata por jo. Asnjërën prej tyre nuk mund ta quaja se ishte gjethë dafine. Pas pak u kujtova:

«Po mirë de — thashë me vete — në këtë magazinë gjethesh e bimësh a nuk do të jetë edhe gje-

thja e dafinës? Sigurisht që po. Rina nuk besoj të gabojë. Atëhere, për të qenë brenda rregullave e për të çuar deri në vend zotimin që mora para asaj shoqes së kryesisë dhe Rinës, po i hedh tavës nga pak prej të gjitha këtyre gjethëve që janë nëpër qeska».

Mora vendim të menjëhershëm. Në këto raste duhet të jeshë edhe ca praktik. Bërtita me të madhe:

— E gjeta, e gjeta!

Menjëherë veprova. Hapa qeskat dhe mora nga një dorë me gjethë prej të gjithave e i futa në tavë. Kur i kisha hequr nga sirtari të gjitha qeskat e plastmasit me gjithë gjethë, poshtë tyre vura re nja dhjetë gjethë të veçuara që kishin një erë më të këndshme se ato që i hodha tavës më parë. Këto gjethet e veçanta ma prishën mendjen dhe thashë: «Ah, ç'gabim kam bërë! Me siguri këto janë gjethet e dafinës.»

T'i hiqja ato që kisha hedhur në tavë, nuk kisha mundësi, atëhere çfarë më mbeti të bëja? Por, për t'i shpëtuar qortimit të Rinës se gjoja nuk kisha ditur t'i gjeja gjethet e dafinës e isha ngatërruar me ato të tjerat dhe që të dominonin këto, që i gjeta ca me vonesë, vendosa t'i hidhja të gjitha sa qenë aty.

I sigurtë se kisha kryer çdo porosi të Rinës, u rihatova. Prisja Rinën të vinte nga puna vullnetare dhe tavën të pijej. Ama uria filloi të më jepte sinjal.

Ndeza një cigare. Nga furra e sobës filloi të dilte një erë e këndshme mishi të pjekur dhe lloj, lloj erërash dhe aromash. «Ah, të uruara aroma e erëra! Ç'më punuat!» Filluan të më ngacmonin shqisat e nuhatjes dhe të shijes. Goja filloi të më lëshonte një lloj lëngu të përzier me aromën që vinte nga furra. Unë e përcillja atë lëngun që më lëshonte goja me një shije të madhe. Nuk munda të prisja më. Megjithëse

mishi ende nuk ishte pjekur plotësisht, vendosa të haja ca prej tij ashtu si ishte. Mora ca. Hëngra. Mora prapë dhe hëngra. Shumë i shijshëm ishte i gjori. Mora përsëri dhe e hëngra edhe atë. Ma kishte ënda të haja më shumë patatet dhe zarzavatet e tjera me aroma se sa mishin që ende nuk ishte pjekur mirë e nuk shqitej kollaj. Pasi e shova ca atë urinë e madhe që kisha, i futa dhe dru sobës, pastaj mbusha edhe një gotë me raki dhe herë pas here merrja nga një thelë mishi duke e zgjedhur atje ku ishte më i pjekur.

Koka filloi të më rëndohej, m'u duk se filloi të më zinte rakia. Qepallat e syve m'u rënduan aq, sa unë nuk isha më i zoti as t'i ngrija lart, as t'i lëvizja fare.

U shtriva në divan dhe mendova se do të bëja gjumin më të rehatshëm.

Rina ishte kthyer nga puna vullnetare ca me vonesë. Që në hyrje të apartamentit kishte dëgjuar erën e djegur të tavës. Kur e kishte hequr nga furra, ishte e kotë, sepse tava qe djegur e bërë shkumb.

«Ç'ke bërë kështu, more Velo?» — Kishte bërë titur ajo, por unë nuk i kisha dhënë asnjë përgjigje. Pastaj, kur kishte parë që unë e kisha lënë përgjysmë gotën e rakisë (gjë e cila nuk kishte ndodhur ndonjëherë me mua) dhe mishin e përgjysmuar në pjatë, ishte kujtuar se do të isha dehur. Ishte munduar e gjora të më zgjonte por çdo gjë kishte qenë e kotë.

Pak më vonë kishte vënë re atë zbehjen time në fytyrë dhe kishte lajmëruar menjëherë mjekun.

Ai kishte ardhur shumë shpejt. Kur më kishte vizituar dhe më kishte matur tensionin, edhe mjeku ishte alarmuar ca dhe kishte dyshuar për një helmatisje nga ndonjë ushqim.

Më kishin shtruar në spital.

Se çfarë më kanë bërë gjatë kohës që isha në atë gjendje nuk di por, kur u përmenda pas dy ditësh dhe e pashë veten të rrethuar nga gjithë ata njerëz në krevat, u habita. As në ëndërr nuk e kisha parë këtë gjë, megjithëse kisha bërë nja dy ditë gjumë. Anësh ishin gjithë të afërmit, nëna dhe Rina. Desh u çmenda kur e pashë veten në atë gjendje. Nuk dija e nuk mbaja mend se çfarë kishte ndodhur me mua.

Nëna foli:

— Ore birçe! Ç'deshe që i fute gjellës gjethin e hashashit, që e kam pasë ruejtë ndën qeskat e plastmasit që ta pija kur nuk kisha gjumë? Kur nuk di t'i nuhasësh aromat e as t'i njohësh bimët, mos merr zotim kot se...

«Edhe këtë herë që desha ta ndihmoja Rinën — mendova unë — paskam vënë veten në gjumë e Rinën në hall. Pa lëre po e paskam lënë pa bukë fare!»

TE STANI I LEPUJVE

Një herë na erdhi në kooperativë shefi i bujqësisë. Ishte mjaft i dhënë pas gjuetisë. I kishin thënë se në Bukas ka mjaft lepuj. Për këtë i kishin treguar të drejtën.

— Ku do të vemë nesër për lepuj? — I kishte thënë kryetarit.

— Te stani i lepujve. — Ishte përgjigjur kryetari.

— Si? Paskeni bërë stan me lepuj — e kishte pyetur i habitur shefi.

— Jo, ore, jo. Por kemi ca stane atje në Bukas; gjahtarët ua kanë vënë emrin «stanet e lepujve».

— Hahahaha — qe gajasur shefi — dhe unë kujtova se keni ngritur stan me lepuj.

Të nesërmen kryetari i kooperativës së bashku me shefin e bujqësisë kishin shkuar për gjueti tek arat në Bukas, kishin zënë pritë në stanin e lepujve dhe prisnin gjahun. I pari e kishte parë lepurin shefi i bujqësisë, e kishte gjuajtur dhe lepurit kishte filluar të rrokullisej nëpër ara. Shefi vrapoi. Lepuri shkoi e zbriti në një mezhde me ferra dhe ashtu i plagosur u rrokullis nëpër arë derisa zbriti në ferrë. Shefi i qe vënë pas por nuk kish mundur të hidhej